

Juventut

40
cènt.

Catalana.

TEIXITS DE PUNT

Riera, 50 : MATARÓ : Telèf. 168

VENDA AL DETAL
de tota classe d'articles
de punt.

PREUSECONÒMICS

GRAN TINTORERIA **LA CONDAL**

D'EN JAUME BALLBÉ GÓMEZ

Successor de S. BADIA ARELLANO

Aquesta casa tenyeix i renta trajos i vestits
en menys de 24 hores

Gran cura en els rentats en sec

NOTA: Els dissabtes de 3 a 7 del vespre es
faran mostres de color sens compromís per
part del client

Baixada de Santa Anna, 9 MATARÓ

LLIBRERIA i PAPERERIA

d'Amadeu Tria

R. Castelar, 28 MATARÓ

Gran assortit de plomes estil'logrà-
fiques, or garantit des de 6'50 pessetes

FOTOGRAFIA
IMPERIAL

Santiago Carreras

Sant Antoni, 32 MATARÓ

GRAN TINTORERIA LA MATARONESA

DE
S. BADIA PÉREZ

Renta, tenyeix i apresta trajos d'home i ves-
tits de dona, sense haver de desfer-los. Es
renten i tenyeixen amb gran perfecció, Blon-
des, Crespons, Puntetes i tota classe de Sedes.
Gran especialitat en els rentats en sec i des-
infecció de robes mecànicament. Aprestos a
cilindre planxats a mà i a vapor.

Es renten guants i es trenen taques. Esmerat treball
de plisats i acordeonats. Planxat de colls i punys
Carrer de Sant Josep, 19 MATARÓ

Calçats
Alfons Raspall
13, Por la ferrissa, 13.
Barcelona

EL PROPER NÚMERO DE

JOVENTUT CATALANA

ESTARÀ DEDICAT A **SABADELL**

VILANOVA ; GELTRÚ

JOVENTUT CATALANA

ADMET, PREFERENTMENT, LA COL·LABORACIÓ
NOVENÇANA DE CATALUNYA

SUBSCRIPCIONS, ANUNCIS I CORRESPONDÈNCIA:
VILLARROEL, 12 i 14 - Telèf. 3028 A
BARCELONA

Abonament: 1'50 pessetes cada mes

(Pagament a la bestreta)

MATARÓ ATRACCIÓ

Els amics de JOVENTUT CATALANA ens pregunten que parlem de Mataró, de la nostra ciutat, en aquest número. Tanmateix no és tan fàcil com sembla parlar de la nostra ciutat—per els que en som fills i l'estimem—d'una manera adjectiva però sense apassionament. Els mataronins ens passem els dies de l'any dient mal de la ciutat: és un cas biològic, més que psicològic.

Totes les ironies més cruels les hem abocades sobre la ciutat, que a la fi és com totes les altres del món: amb les seves qualitats i els seus defectes.

Però, com que en la nostra bonhomia veiem en el fons de totes les ironies per la ciutat un noble afany de progrés i d'amor, no ens capfiquem gens, al contrari, si convé, per fer bonic, també en sabem fer-ne i es fa el que es pot.

Un encarcament líric per la ciutat? Tampoc, tampoc. El nostre cant a la ciutat és senzillament escrivint per ella.

A Mataró no hi ha inquietuds; no hi ha esperits neguitosos de renovacions espirituals; a Mataró no hi ha artistes; a Mataró la gent es passeja desesperadament Riera amunt, Rambla avall, amb una Santa Continuïtat... Mataró és la ciutat encantada del silenci absolut, torbat només que isoladament per la remors d'uns telers de samarretes: ciutat del Sant Sepulcre...

I bé: ningú protesta; tothom hi viu tranquil; nosaltres mateixos, acostumats a perdre'ns per la solitud augusta dels carrers mataronins, a sorprendre el son absolut de la ciutat, ens rebelem a qualsevol canvi. Sobre Mataró no hi pesa la maledicció divina de la Babilònia apocalíptica: «Mai més serà trobat en tu ni un sol artista...»

Mataró serà sempre allò que nosaltres, els mataronins volguem. Que ja està bé? Absolutament d'acord. No ens sentim abrigats per cap olímpica rebeldia de redimir a ningú. Que hem de remugar contra la ciutat, per la conservació del nostre estat biològic? Fet; d'acord: les ironies més sagnants seran per la ciutat.

En tant, qui vingui a Mataró no surtirà pas mal content: la gent noble i franca; la ciutat quieta; un estol de mataronines que estem segurs que enveja Apol amb tot i les seves nou musses. La dona mataronina és la nostra joia, el nostre orgull, i per elles, solament per elles, el nostre mataronisme és més càlid, més fervent.

Per la riulla d'una mataronina bé es poden suportar les angúnies del viatge fins aquí. I en sortir, en deixar la ciutat, sentireu la seva enyorança al cor mentre el llavi us dirà un elogi, per la regina de la costa de Llevant. N'estem segurs.

JOSEP M.ª ALEGRE

Mataró.

EL TRESOR DELS MATARONINS

La industrial ciutat de Mataró, famosa en tota la Costa Brava pel seu geni fabril, car majestuosament s'aixequen ses grans manufactures de gèneres de punt i amb llurs camps tan abundosos en l'Agricultura, es vestirà de gala amb motiu d'honorar una vegada més el gloriós nom de les seves ínclites Verges i Màrtirs Juliana i Semproniana.

La nostra Festa Major té un caire formós en sentiment religiós. No és una festa major com la de molts pobles de la Maresma i de muntanya. La nostra es diferencia un bon xic d'altres, ja que la fama i devoció que han conquerit arreu de la Comarca les seves Patrones les Verges i Màrtirs d'Iluro, consisteixen tots els principals atractius del programa. Aquell tresor tan preuat que riques urnes guarden en l'altar major de la parroquial església de Santa Maria, ens havem tan acostumat en fer una veritable Fe per innovar-li's les mercès en els temps calamitosos. Elles des de la glòria del Cel ens protegeixen i ens encoratgen per donar vida i progrés a sa pàtria.

És un tresor molt més preciós del que molts ens pensem. Heu's aquí aqueix tresor. Les Sagrades relíquies quan es passejen triomfalment

amb tota religiosita en la solemne i tradicional processó de la tarda del principal dia es veu amb tota claretat aquella devoció a les nostres Patrones professant tots els comarcans y gent marinera de la costa i comarques. Com així es veu com des del més potentat fins al més humil s'inclinen amb aquella devoció i fervor com si aquelles relíquies tinguessin la virtut de posseir l'iman de la força que amb elles ens aplanés odis i rencúnes que es professen uns i altres. És una força que ens domina a tots, car enç diuen que si les volem veure sempre satisfetes des de la glòria del Cel ens tenim d'abraçar i agermanar-nos uns amb altres.

Llaor, Verges i Màrtirs d'Iluro! Salve, germanes meves i de tots els mataronins que vos deixàreu arrencar vostres vides en la formosor de la vostra joventut perquè amb vostre preciós abnegament ens alentessiu en tots els moments de la vida per l'engrandiment del progrés de vostra pàtria!

Llaor, Verges i Màrtirs d'Iluro!

JOAN JULIÀ CUADRAS

Mataró, juliol 1925.

LA SARDANA DELS OCELLS

Són verderols cantaires,
són merles que hi fan chor,
són passarells garlaires
que tots canten l'amor.
Les cadernerres salten,
refila el rossinyol,
els pinsans també canten
i tots plegats fan vol.
Puntejen la sardana
lloant la seva llar,
la terra catalana
que tant es fa estimar.
Tots canten i voltejen
el ball dels catalans,
i llurs ales sacsejen
tot refilellant llurs cants.
Les fulles arruixades
pel rou del dematí,
alegren les ballades
i el ball fan més diví.
Les flors de les bosquíries

exalen llur olor
quan senten les cantúries
que entonen goig i amor.
El sol també saluda
a totes les ocelles
i amb els seus raigs ajuda
a engrandir les anelles.
I un cop deixen la dansa
i arreu van a cantar,
llurs cants són d'alabança
que els cors fan sanglotar.
I al vespre a l'ajocar-se
pensant en l'endemà,
s'avenen per trobar-se
i junts tornà a ballar
tenint per companyones
les fulles i les flors
que els van teixint corones
que enlairen els seus cors.

GONÇAL FORMIGUERA

La font del camí

I

Simfonia de la font,
quina bella simfonia !...
L'aigua canta boi fent via,
qui serà que li respon ?...

Diu que al fons de l'aigua dolça
hi ha una nàiade que hi viu,
salta, juga per la molsa
i tothora canta i riu...

I ella escolta la complanta
sota el plor dels regalims ;
cingle avall, encara canta
la dolcesa d'aquells rims.

Creix l'arbreda a cada tanca
fent un llac de vidre clar,
en el cim de cada branca
un ocell hi va a cantar...

Simfonia de la font,
quina clara simfonia !...
L'aigua canta tot fent via,
i una nàiade respon !...

II

Si el qui passa sent fatiga
de la pols i la suor,
la suor és com una amiga
que convida a la frescor :

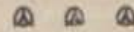
i si a l'aigua remorosa
porta el llavi decandit,
la frescor queda difosa
gorja endins, avall del pit.

En trobar-hi alguna noia
que va a omplir el cantiró,
l'esperit s'omple de joia
i s'emporta d'illusió.

Cada dia n'hi va una
amb el canti sota el braç ;
una noia rossa o bruna
blanca o roja de la faç...

Mentre el canti se li omplena
raja l'aigua escumejant,
amb un càntic de sirena,
fina, fresca i penetrant...

Amb la clara simfonia
quants amors hauran nascut,
d'una noia que venia
i un galan desconegut !...

Fallera d'amor

La joia d'un matí de primavera
talment sobre tes galtes s'ha posat,
els rissos de ta fina cabellera
tremolen de claror, a cada esclat...

En ton esguard, però, ni ha una fallera
que hi dóna un to de llum, mig apagat ;
la rosa no floreix... Tal volta espera
uns llavis de fervent enamorat ?...

Avui passant, distreta feies via
i he vist com un panteig de melangia
colpint les dues roses de la galta :

Per què de la fallera d'un amor,
vas suportant l'espina d'un enyor,
que et pren aquesta llum tan i tan alta ?

Esperes, somniosa, aquell galan
que et parlarà d'amor, amb un somriure ?
Et penses que l'amor vindrà cantant
empresonant de cop ta vida lliure ?...

L'amor és una cosa massa gran,
perquè en el primer embat ja faci riure.
I oblides que amb deliri tan constant,
la rosa de la galta no pot viure ?

Oh, amiga de les galtes colorades :
l'amor vindrà silent mantes vegades,
posant-se concirós al teu costat,

mentre el teu cor congrüi la basarda
tan sols el sentiràs de tarda en tarda
que passa boi cercant fidelitat !...

JULIÀ GUAL

Mataró.

LA FESTA DE NEBI MUSA

(del Profeta Moïses)

La mentalitat alarb és infantina en totes les seves manifestacions, i aquesta nota, simpàtica si voleu, esdevé realçada en els actes populars i religiosos de l'estament musulmà. En el Ramadan pren un aire seriós i de importància, per desbordar en les festes de Cheker Beyram amb un esclat de joia franca, com d'un infant, però d'un infant conscient.

A poca distància de les festes anteriors, cau la que hom apella aquí de *Nebi Musa*, que sol coincidir amb el nostre Divendres Sant, si no és que amb motiu del dejuni ramadànic és traslladada, com s'ha escaigut l'any actual. Aquesta festa, doncs, podria ésser batejada ben pròpiament amb el nom de «Festa de la follia i del fanatisme», perquè en ella es combla la mesura de les manifestacions desassenyades, pròpies de gent presa de la follia. Un romiatge semblant es celebra en tot el món islàmic en un dia determinat del mes llunàtic Chaa-ban; sobretot és prefereixen els sepulcres dels santons, i aquí a Palestina, no sé per quin sant han triat el pretès sepulcre de Moïses, falsament situat per ells en el desert de Judà.

La part verament típica de la festa consisteix en el comiat que tota la població musulmana fa al *mijti*, el doctor de la mesquida, al partir cap al santuari de Nebi Musa, per tal d'estar-s'hi tota la setmana. Arribat el dia que ells esperen amb veritable deliri, de bon matí ja comencen d'ocupar les vores del camí pel qual deu passar la comitiva, per veure-ho millor. Allí s'hi estan tot el dia rebent de ple el raigs encesos del sol de Palestina, units a les ratxades del *Khamsin* (vent calent que ve de l'Est), que bufa sempre en aquest mes. Com més avança el dia la concurrència va fent-se més nombrosa fins arribar al migdia, que es compta per molts de milers. Tothom s'abilla amb el millor que té, lluint la seda de les túniques dels homes al costat de les coloraines que rumbegen els vestits de les dones.

A la una comencen d'agitar-se dins la mesquida les diferents comissions dels pobles de la rodalia, vinguts per assistir a l'esbojarrada festa. De lluny s'ouen el sons acompassats i plens dels tabals que acompanyen els dansaires, i malgrat que a cada moment hom té la impressió de què ja són aprop, triguen més de quatre hores per recórrer un kilòmetre!

Van al davant els pobles de menys importància, constant la seva representació d'alguns dansaires amb un flautista de canya. Aquest es col·loca al

centre de la rodona i va tocant una monòtona cantarella, mentre els altres executen la dansa més ximpleta del món; es donen la mà els uns als altres i van fent moviments ondulats, balancejant-se del davant cap al darrera, fent gestos i postures ridícules i avençant a pas de tortuga. N'hi han d'altres de més interessants, com per exemple, els que fan jocs de mans amb espases nues, si bé actualment les autoritats excursaren el seu repertori, per tal que abans de la guerra alguns d'aquests fanàtics es traspassaven les galtes i el ventre amb espases. Aquest any, a més, hi han mancat els de Hebron, els més ardits i més típics pel seu arborament i fanatisme. Avui només fan quatre performances, com en un joc d'esgrima, o bé un d'ells portat a coll i bé per un altre de molt forçut, es passeja d'amunt d'avall fent voleiar l'espassa, mentre els de la rodona piquen de mans bo i cantant una tonada amb veu rogollosa i un aire tanyà, que ve a ésser com la cançó de l'enfadós.

Bon xic més endarrera segueix la nova banda de la mesquida i la xerifiana de l'Emir de la Transjordània, tocant aires alarbs, voltats d'una companyia de boy-scouts, senyal palpable de la modernització de la festa, alhora que dels costums alarbs. El segondúltim lloc correspon al vilatge de filoé, que forma grup amb un bosc de banderes verdes i vermelles, plenes de inscripcions en caràcters alarbs, acompanyats també, naturalment, d'alguns tabals i redoblants i platerets que eixorden les oïdes.

Finalment, darrera de tots, ve el *mijti*, rodejat dels alts dignataris de la mesquida, d'entre els quals es destaca el col·legi d'ulemas, vestits amb una cota negra oberta tota del davant que els arriba fins als peus, i amb un *tarbuix* al cap voltat de part de baix amb un mocador blanc. El *mijti* segueix a cavall escortat d'un quants dignataris amb banderes. Al pas d'aquesta comitiva, que enclou el més granat de la societat mahometana, tothom aplaudeix i s'aixeca baladrajant, els canons fan salves d'honor, les bandes toquen més fort i tot és animació i cridòria. La comitiva marxa lentament fins al llit del bedró, on l'acomiaten els abanderats de la mesquida, i després a pressa el pas una mica fins arribar a la tribuna de les autoritats, on es diuen dos o tres mots de compliment abans de partir a Nebi Musa per retornar la setmana pròxima i renovar la festa.

ARA

A Jesús crucificat

Redemptionem misit populo suo.

Per veure sols la Humanitat salvada
baixà del cel el Criadó a la terra
per morir en la Creu dalt d'una serra
i aixís vessar la seva sang sagrada.

Però la terra va seguint malvada,
i a tot moment li fa la crua guerra;
més mai la Creu de Jesucrist s'atterra,
sinó que aixeca el front màs arborada.

I vós, Jesús, que sou nostra esperança
clavem al vostre pit una altra llança
que augmenta, encara més, vostre sofrir.

Mes, vostre Cor, ens estima sens mida
i per salvar la nostra mala vida
tornaríeu en una creu morir.

P. R.

Cançó marinera

Amor, per què no hi véns
a vora la mar blana?
Amor, per què no hi véns
a treure'm l'enyorança?

Veuries com ve i va
l'escuma de l'onada
trenant i destrenant
crineres argentades;
veuries el volar
lleuger de les gavines,
els pins de cara el mar,
les roques tan altives...

Amor, deixa els cimals
esquerps de la muntanya!
És més bell l'estimar
damunt la platja clara!

Així que el sol és lluny
fa un bo d'anà amb la barca!
La lluna va fent llum,
la mar canta que canta...
Durem la vela al vent
talment com ala blanca.
Les ones i els estels
seran la nostra cambra...

Amor, per què no hi véns
a treure'm l'enyorança?
Amor, per què no hi véns
a vora la mar blana?

J. ARMENGOL M.

Recordança

Era un rialler jorn de maig,
mes de flors i poesia;
era un bonic jorn de maig
tot ell rublert d'alegria.
Ginesta pels caminals
com bell or pulit floria,
i la sang dintre dels cors
d'un vermell encès seria.
Jo anava amb tu de bracet
—te'n recordes, bella aimia?—
i parlàvem ben baixet
amb amor que mai finia.

Eras tu, mon dolç afany;
era jo, la teva vida;
el cor pur i sense engany
l'un per l'altre bé en seria.
Ens juràrem ver amor
i el pacte vâm segellar-lo
amb un bes sortit del cor
que commoguts vâm donar-lo!

Després tu em vas oblidar
i jo t'he oblidat a tu,
però el goig del bes aquell
no el podrà esborrar ningú.
Ara, després de tan temps,
quan el recordo l'enyoro,
veig que ja no el puc gosar
i de sentiment el ploro...

Éra un rialler jorn de maig,
mes de flors i poesia;
era un bonic jorn de maig
al que jo tornar voldria.

M. H.

A una sardanista

*A la fervent admiradora
de nostra dansa N'Angelina
Pla, d'Artesa de Sogre.*

Oh noia alegre i gentil,
de cara riallera i bufona,
que sembres en la gran rodona
l'alegria del mes d'abril.

Quin encís hi ha en els teus peus,
que al puntejâ ardidament,
la terra tan sols n'heu esment
de tan depressa que els hi treus?

Quin ritme tens a les mans,
que quan balles la sardana,
alegre, joliu i galana
t'admirem els catalans?

Noia riallera i gentil,
va per tu l'enhonorabona,
mentre sembres la rodona
alegre del mes d'abril.

PEPET BUSCA

Quan les déu tocaren el petit menjador de la terra, la Maria Mercè s'alçà de taula i de son pit s'escapà un sospir com de lliberació.

—Vaig a donar una volta pel jardí, mamà.

—Per no perdre la costum, oi, nena?—respongué el pare, somrient, mentre desplejava el diari de la nit.

La donzella esdevingué roja com una cirera. Avans, ella també somreia, car era una costum que tenia des de molt petita, d'anar, després del sopar, passejar-se sola pel jardí de la terra on anava cada any a passar els mesos de calor amb sos pares. Li plaia en aquella hora de silenci, meravellar-se davant la Natura, aspirar amb voluptuositat el pomell de roses blanques que collia per adornar sa cambra, alçar els ulls al cel per gaudir llargues estones de la claror dels estels, respirar aquell aire de la nit que tenia un encant màgic breçolant les fulles i lliscant per son rostre i sos braços nus com una carícia.

Però des de l'any passat, es dir d'ençà que va conèixer en Frederic, el passeig nocturn era una excusa per reveure i parlar amb el jove. Era per això que les galtes de la donzella es tornaven roges quan el seu pare aludia cada nit a l'antiga costum del passeig solitari.

La Maria Mercè, malgrat ésser una ferventa enamorada de totes les coses belles creades per la Natura, no tenia personalment res que agrair-li. No era gens formosa, tota ella petita i esllanguida, un rostre sense encís il·luminat per uns ulls de color indefinit, sense expressió. A son somris hi faltava alegria, a sos passos lleugeresa, com a sos gestos gràcia.

De caràcter tímit i apocat, fugia del bullici. Des de molt joveneta, adonant-se de que no era rebuscada per ses companyes a qui ella trobava verament encisadores, començà a conèixer i aimar la solitud. Més tard, fou melangia el que sentí la Maria Mercè veient que passava inapercebuda entre els seus amics i amigues, i que mai aquells mots afalagadors, inspirats per un bell rostre, anaven per ella.

I la donzella, malgrat els seus vint anys, havia tancat son cor, aquell cor ple d'amor i de sensibilitat, a tota esperança.

Però, una illusió ja hi havia florit.

* * *

Va ésser el darrer estiu.

Un vespre, passejant-se pel jardí, havia sentit el plor d'un violí. Va avançar fins la tàpia de separació amb la casa veïna, des de on arribaven clares les notes d'un d'eixos nocturns melangiosos que deixen l'ànima impregnada de somnis i fantasies.

Inmòvil entre les roses que entapicaven la paret, escoltà llarga estona. La música callà, i, torvada, les mans plenes de flors per sa cambra, la Maria Mercè tornà a casa.

Des d'eix dia, el jardí tenia un nou encís per la romàntica damisella, que passava uns instants de plaer escoltant entre ses flors preferidas eixa música que feia vibrar tota sa sensibilitat.

Una nit decidí rompre el misteri. S'enfilà sobre un banc per descobrir al artista incògnit.

Al lleu remoreig de les fulles sota la pressió de les mans d'ella, el músic es girà.

La Maria Mercè, veient-se descoberta, anava amagar-se de nou, emperò el «Bona nit» tan cortès del jove la deturà, i respongué de sa bonica veu clara i ben timbrada la sola cosa encisadora que tingué la donzella.

—Bona nit.

—La molesto, potser, senyoreta, amb els meus estudis?

Esponàniament ella respongué:

—Oh, no, senyor, al contrari; em plau tant la música!

I desde d'aquell dia la Maria Mercè i en Frederic es saludaven cada nit i anaven fent-se de més en més amics.

Sabent que ella l'escoltava, ell tocava amb més dalit, posant una mica de son ànima somniadora en cada nota.

Els ulls de la donzella anaven de les roses blanques que la voltejaven als estels que guspirejaven al cel com clar diamants, acavant sempre per posar-se sobre en Frederic, i llavors sentia una pena molt gran i molt fonda al contemplar l'airoso figura del músic, son perfil correcta i sos ademans elegants.

Oh! Quan la veuria en ple dia! Sense la claror de la lluna, sense el perfum de les flors i el misteri de la nit, quina desillusió tindria!

Era per això que la Maria Mercè no sortia mai quan el sol il·luminava el jardí.

Va arribar el dia de tornar a ciutat, i varen tenir que despedir-se.

—És la darrera nit que em deixo escoltant-vos.

—Ja marxeu?

—Sí, fins la primavera vinent.

—Fins la primavera vinent—repetí ell, la veu tremolosa—; és dir, part de al tardor i tot l'hivern sense veure-vos. Què llargs trovaré eixos mesos sense la vostra dolça presència!

Còm s'havia estremit la pobra Maria Mercè sentint aquells mots.

I el record d'en Frederic i l'esperança de reveure'l i de sentir-lo havien assolit aquella tardor.

* * *

És per això que aquell vespre i molts que seguien, al punt de les deu, el cor batejant d'emoció, l'enamorada corria al jardí.

—Heu trigat avui, Maria Mercè.

—Cinq minuts tan sols.

—Cinq minuts d'ansietat més llargs que un segle.

Tímidament ella arriscà.

—Tant li plau la meua presència?

—I no m'ha de plaure, si quasi bé es necessària a la meua trista existència.

—...

—Dexeu-me dir, Maria Mercè, les folles coses que ella desperta en mi. Dexeu-me dir-vos que sou el raig de sol de ma vida, mon inspiració, bàsem de mon cor, la bellesa desconeguda de totes les coses juntes en vós.

Un lleuger crit s'escapà dels llavis d'ella sentint aquelles paraules per primera vegada.

—Frederic!

—Deixeu-me encara confessar-vos el somni tan bell com irrealitzable que la vostra gentillesa m'ha inspirat.

—No comprenc, Frederic.

—És que vós no sabeu, Maria Mercè, i no em perdonareu mai...

—El què?

—El que us hagi callat ma dissort. Mireu-me.

I per primera vegada ell la mirà fit a fit amb aquells gran ulls tristos i sense llum que no podrien veure-la mai.

—Verge! Sou cec!

I hagué un silenci d'uns moments.

Davant l'insospitada veritat, la donzella sentí son cor omplir-se de pietat envers el ser volgut, i al mateix temps la desillusi6 l'havia ferit.

El ulls amarats de llàgrimes, deixà escapar per sos llavis son pensament:

—Pobre Frederic! És per això que m'heu trobat maca, perquè no em veieu, si sapiguéssiu vós també quan lletja soc!

—Oh! No, Maria Mercè, no ho creuré. El meu esguart no ha tingut el plaer de gaudir de la vostra imatge, emper6 l'esguart del meu cor, encaminat per la vostra veu, us ha mirat moltes i llargues estones, i ell, que jamai m'enganya, m'ha dit que ereu bella, tan bella com un àngel.

Un altre silenci caigué entre la parella.

Les mans d'ell improraven; la Maria Mercè hi abandonà les seves.

L'aire duita un perfum penetrant de flors, la claror de l'astre de la nit platejava els surtidors del jardí silencios.

—Pobre amic meu!

—Perdoneu-me, Maria Mercè, que hagi gosat parlar-vos així, emper6 la vostra dolça veu, que sento ara humida de llàgrimes, arriba tan fons dins de mon pit que sembla talment que una claror il·lumini la foscúria del meu esperit.

—Dexeu, doncs, Frederic, que segueixi sent la claror de la vostra vida.

JORDI CASTEL

SOSPIRS

A la senyoreta Angela Hortal

Des de mol petit, la mare em deia sempre amb anhel, que'ls àngels tant sols volaven per l'immensitat del Cel. Jo no sé com son els àngels, perquè no n'he vistos mai, però em penso que tú, nineta, de dalt del Cel has baixat. Jo voldria ser-ne abella i pujar aprop del Cel per poguer besar-te'ls llavis que tenen sentor de mel.

FRANCESC TOSQUELLAS

QUE DIRIA...?

Cabellera rossa i fina de reflexes fulgurants, que ets caprici d'una nina i joguina de ses mans; cabellera destrenada —garba d'or—penjim penjam, que et desmaies mig lassada en un coll de cigne blanc; cabellera tan divina que fereixes els meus ulls, què em diria aquesta nina si ara anés besant tos rulls?

C. PRUNEDA BALOT

Guia Informativa Catalana

BASTONS	IVORI	SABATERIES
FABRICA : Pge. Bacardí Rambla Centre, Plaça Reial BARCELONA	CAPDEVILA I GRAU Canuda, 33 BARCELONA	ANTIGA SABATERIA «L'UNIÓ» Carme, 52 BARCELONA
BRAGUERS	MARCS	SASTRERIA
Antiga casa ESCUER Fabricació de braguers = i ventreres = Hospital, 132 - BARCELONA	Casa CODINA - Banys Nous, 14 Marcs gravats per a quadros Articles per a presents; cornucòpies i relleus per a decoració	Trajos y abrics us quedaran com nous girats al revés LA REFORMADORA Trafalgar, 9 (J. p. Ur.)

El pas de la Verge

Uns noiets de cabellera rossa com un raig de sol que corrien, alegres, per dintre el clos del jardí florit de la torre d'estiu, pararen llurs jocs tan bon punt veieren aparèixer la figura venerable del vellet, que s'asseia, tremolós, sota l'ombra fresca d'un arbre de brancatge cobert d'espessa fulla. Tots corregueren vers ell, demanant-li que els expliqués un conte tan bonic com els que ell sabia, i fent rodona a son entorn, atents i amb la mirada oberta, com extasiats.

I aquell vellet, de faç arrugada i barba blanca, mirant aquells noiets amb esguard bondadós, els contà aquesta rondalla, esplaiant-se amb goig per l'espaiós camp de la fantasia que tan hàbilment havia conreat en els temps millors de la plena joventut.

«Quan la Mare de Déu era tot just petita vos hauria plagut veure com ja feia totes les coses amb aquell seny i mesura com si fos una dona feta; no corria tan avalotadament com feu vosaltres; l'hauríeu vist caminar poc a poquet, humil, modesta i amb la vista al cel fixada talment com esguardant-hi la bella flor d'una esperança. Així un jorn de maig, la Verge, freturosa de besar els seus pares, passava pel caminet que emmenava a casa seva, aquell ninot de sos amors; era un caminet ombriu i solitari i quan per ell passava la Mare del bon Déu, resplandent de divinal claror, semblava una estrella que fes sa via per l'obscur del cel. Que en seria de bona la seva ànima! Que pietosos els afectes del seu cor! I que formosa! Tan formosa que el mateix que les gotes de rosada que de bon matí es posen sobre els cèlzers de les flors, del cel devallaven voladúries d'ocells que saltaven a son redòs i es posaven sobre ses mans; i hauríeu vist com ella, que els estimava molt, els feia festes i els amoixava amb dolcesa; tan formosa seria que les flors no sé si per a besar-la o per a veure sa bellesa, a mesura que anava passant, obrien ses parpelles als primers raigs de la llum matinal.

A l'ensem que dels seus ulls blaus i purs, puríssims com la seva ànima, brollaven dues llàgrimes d'agraïment els seus llavis mormoraven: —Oh formosos ocellots i humils floretes! La benedicció del cel devallà sobre vosaltres.— Fou tal l'harmonia d'aquestes paraules que els rossinyols n'aprengueren les dolces cançons que des de llavors oim quan refilen dintre les verdes frondes; i les flors, que fins llavors havien estat totes humils floretes boscatanes, es revestiren de tots colors, unes de color d'or com la ginesta, altres de color de sang com els clavells i roses i restaren embaumades de les oloroses sentors que a son entorn escampava Maria.»

J. SALA

Cardona.

EPISTOLARI AMICAL

«Lletres a Jaume Qualsevol»

Benvolgut amic: En descloure la teva lletra veig... oh fatalitat! que el paper fi, transparent i decorat amb boniques flors daurades que forra l'interior del sobre, és una prova més per mi, d'un imperi de forces insospitades; no puc reprimir un moviment instintiu dels meus nerviosos dits i l'innocent motiu de la meua ira momentània cau esquinçat i rebregat per complet als meus peus. Però... és pot sapiguer a causa de què bé tot això?—deus preguntat-te raonablement intrigat de tan insospitada revolada de fogositat. Per més, que tu, que ets tan perfecte coneixedor dels sistemes nerviosos i que has fet un estudi detingut dels diferents caires

de les nostres maneres d'obrar, no et sap prou que un ésser com jo, que si esdevingués un dia que a cadascú li fos obligat triar un animal per tal d'encarnar-se en ell, tindria necessàriament d'escollir l'esquirol, obri de faisó tan esbojarrada.

Com tu ja saps, sóc aficionat a deturar la meua insignificant personeta en qualsevol cantonada, a fi d'observar d'allí estant les infinites i diferents modalitats del nostre viure precipitat, de ciutat cosmopolita; per desgràcia, l'últim cop que ho vaig fer, va ésser a la cantonada poc simètrica que formen els carrers de Santa Anna i Canuda; des d'allí, tenint a la meua esquerra aquell nou cafè-bar que porta per nom el d'una de les nostres vies més principals i actualment la pobreta en un estat tan deplorable que bé podria ésser comparada amb una mena d'Alps Italians, amb trasbordadors, vagonetes i tota classe de diversions excursionistes.

Desfilaven davant meu en contínua i precipitada processó, tipus alts que es podien prendre per la representació dels pecats de desmesura, baixos pregonant la seva insignificància (entre aquests em classificava jo), grassos les que ofenen a l'estètica i el bon gust, prims dels que semblen talment anunci vivent d'alguna casa de pastes per sopa i lletjos fins inspirar repugnància i por, que bé podrien servir a les dides en certes ocasions per fer el «papu» als infants entremaliats i malcreients. Però jo, compassiu i recordant per un instant els meus innumbrables defectes, per tots anava tenint un pensament d'excusa o justificació... i a més, jo m'havia situat allà per tal de poguer comunicar-te quin era el color que «Madame Moça» havia imposat com el seu preferit; mes no vaig trigar gaire en comprobar amb disgust que em féu retirar seguidament de mon lloc d'observació amb fermes propòsits de no tornar-hi mai més, que l'imperi del verd-malva era innegable, aclaparador, com en una cinta cinematogràfica desfilava davant dels meus ulls admirats i granment oberts per l'espant, una constant i rapidíssima exhibició d'objectes del color odiat i antipàtic... Vestits, jerséis, capells, moneders, cinturons, sabates... Per no amoinar-te donant-te una llista inacabable et diré que jo crec que si alguna donzelleta li hagués vingut a les mans una tintura (que com anys endarrera es veia a París) que així com l'aigua oxigenada té la propietat de tornar els cabells més negres del ros més desagradable conegut, aqueixa tintura els tornés verts, jo crec que el fabricant o importador a hores d'ara podria tenir més cabals que En Rockefeller. Comprens que un color obtingui una acceptació més o menys gran, que aquest color tingui les seves diferents tonalitats, ja en més clar, ja en més fosc, donant-nos així una demostració palpable de la seva encertada saviesa en la combinació d'unes coloraines que ens alegrin la vista, ço que no entenc és aqueixa intransigència del verd-malva que orgullós del seu poderiu imposa tirànic i (el més trist) triomfalment un sol to com si tots els fabricants s'haguessin vist obligats a ficar les seves existències i produccions totes, dintre d'un immens dipòsit ple de colorant i aquest fos el mil cops maleït verd-malva...

Ho has comprès?... El paper que forrava l'interior del teu sobre era també de l'esmentat color... Mes què hi podem fer sinó pregar perquè el seu regnat sigui ben curtet i el seu successor tingui quelcom més diàrtistic? I... prou per avui.

SEVER CIUTADÀ

LA ESCOLAR

Material per a escoles : Llibres : Objectes
 d'escriptori : Treballs manuals

Carrer de Barcelona, 26 MATARÓ

L'ACTUALITAT GRÀFICA

JACKIE COOGAN

el diminut as de la pantalla que es va consagrant un artista eminent

(Fot. Vilaseca i Lesdema)

LES 24 HORES DE BADALONA

neguts assos del de-
port del pedal.

El temps va malo-
grar la completa rea-
lització de la prova, i
a les 18 hores va ésser
suspendida per la pluja.

Organitzada pel po-
pular periòdic *El Mun-
do Deportivo*, va tenir
lloc dissabte i diumen-
ge passats, aquesta
disputada carrera ci-
clista, en la que hi
prengueren part co-

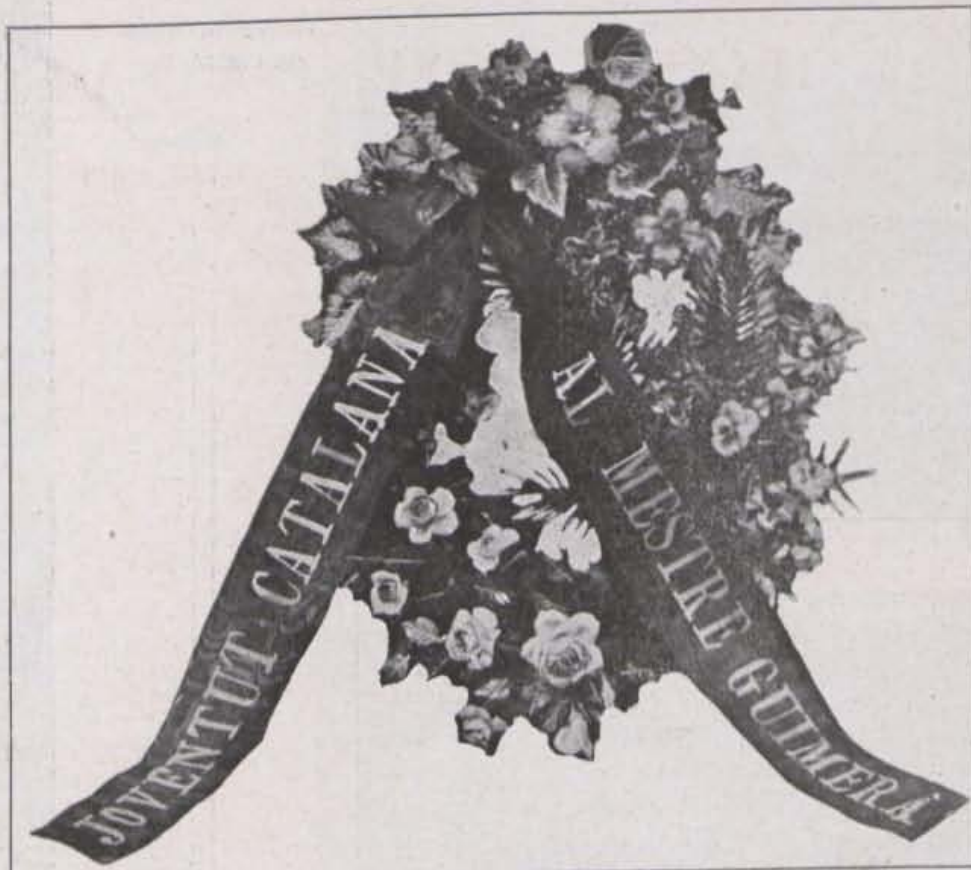

Els nostres gravats
ens mostren alguns
dels moments culmi-
nants de la cursa.

Un bon nombre de llegidors nostres, fent-se ressó de la crida que varem fer des d'aquestes mateixes pàgines en els dos números anteriors, aportaren el seu óbol per a la adquisició de una corona dedicada al Mestre Guimerà. ¡Magnífica recordança del estol de jovent que puja avui día!

En la propera edició, insertarem íntegra la llista dels donants, així com la distribució de la quantitat recaptada. A tots donem les més corals mercès i, tal com ferem nosaltres, els implorèm unes oracions per l'ànima del que, ara fa un any, ens deixà per a sempre. ---

La magnífica corona que JOVENTUT CATALANA dedicà a don Angel

La tomba del plorat Mestre, diumenge, día 19, al matí, quan alguns dels seus admiradors li oferien rams i corones de flors

(Fotos Serra Beltràn).

Vista general de la ciutat.

Escena de platja.

MIQUEL BIADA

Plaça de Santa Anna.

El parc nevat.

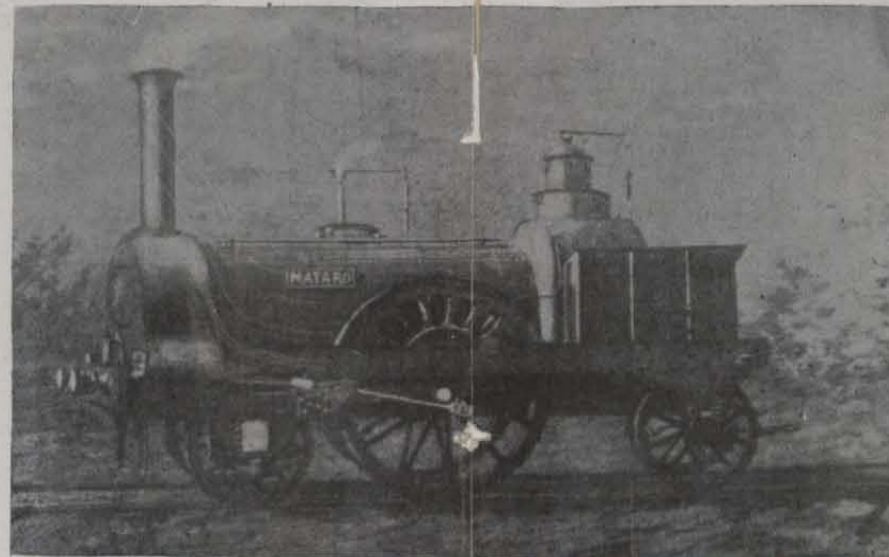

L'Escorxador

(Fotos Carreres)

La primera màquina de tren d'Espanya que va fer el recorregut de Barcelona a Mataró el

La Riera

(Fotos Carreres)

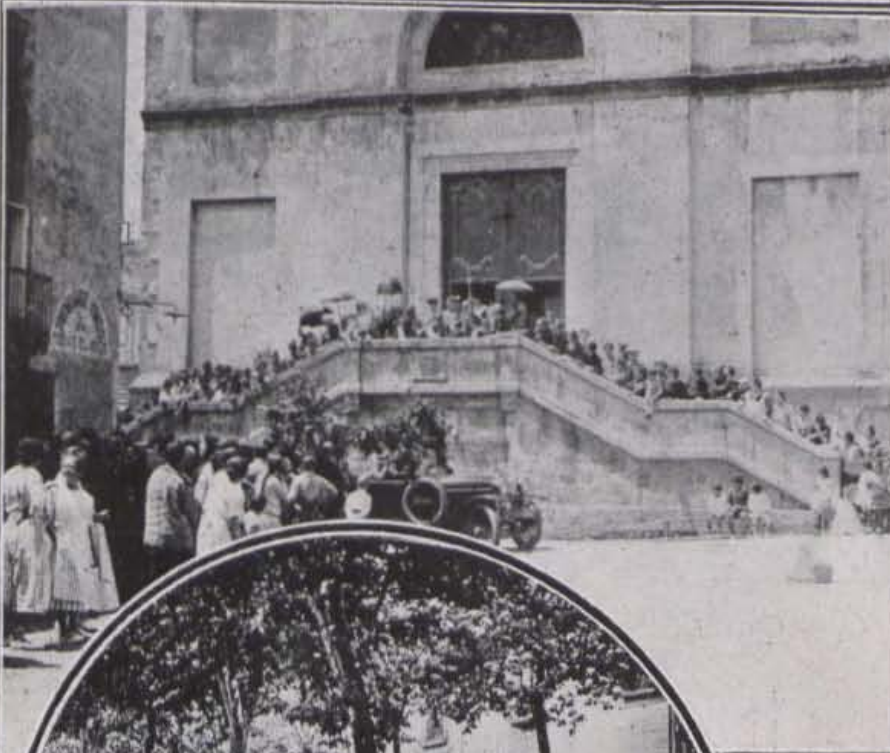
28 d'Octubre de 1848, baix els auspicis del il·lustre mataroní, Miquel Biada. - - - - -

1 i 4: Sabadell
(Fots. Popbla)

2 i 5: Sant Hilari Sacalm
(Fots. Ximeno)

3 - Igualada: Esperant els autos a la Rambla
(Fot. A. Amies)

D E E X C U R S I O N I S M E

El C. E. Joventut Catalana, en una de les seves sortides.

La «Penya Desesperats» a la Conreria.

El «C. E. Rafel Casanova», al Santuari de Montgrony.

(Fot. E. Rey)

DE FORA CASA

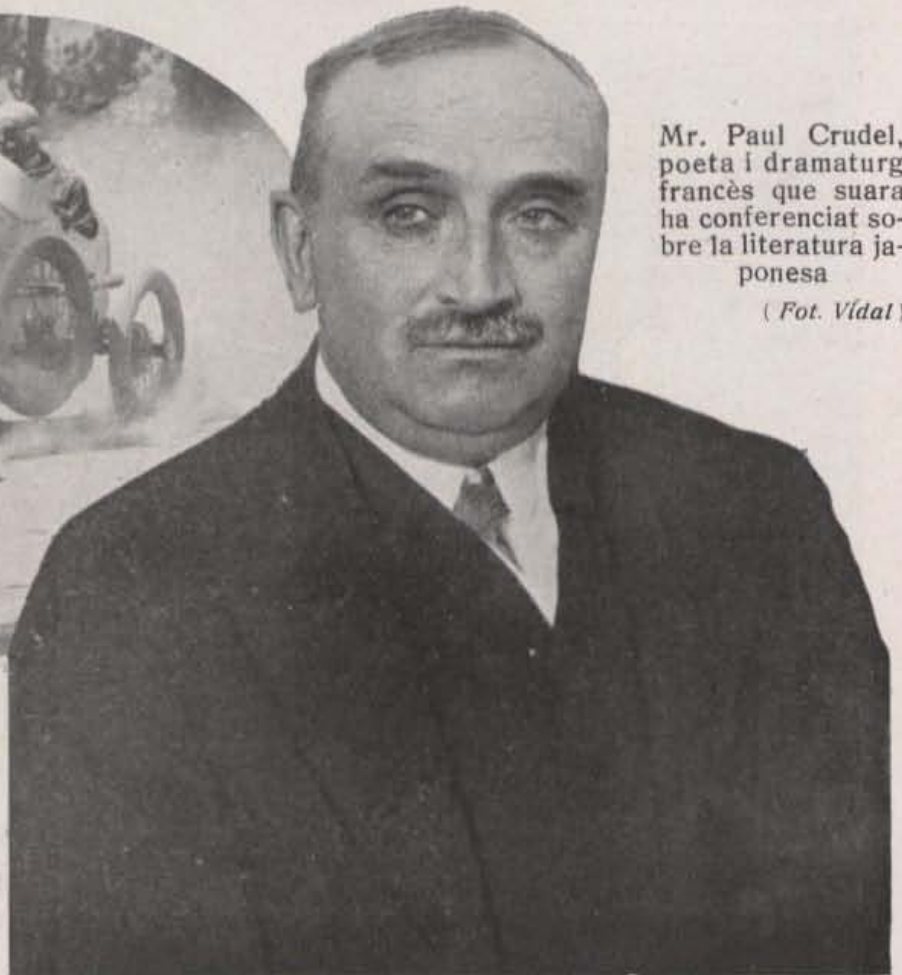

NEW - ORLEANS (E. U. A.) — Agents de policia guardant caixes de licor per valor de 100.000, dòlars, que portava, de contraband, un vaixell
 (Fot. Sánchez Català.)

La Cursa internacional de dotze hores:
 L'autocicle d'Anton Díaz, que resultà vencedor

(Fot. Vidal)

Mr. Paul Crudel, poeta i dramaturg francès que suava ha conferenciat sobre la literatura japonesa

(Fot. Vidal)

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publiquem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals són contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 343.—*Guet-hu* fa les següents preguntes: 1.ª Algun amable lector o simpàtica lectora podria dir-me el veritable nom de la genial escriptora Víctor Català i el seu domicili particular?—2.ª Per subscriure'm a la Biblioteca Catalana d'Autors Novells a quina direcció tinc d'adreçar-me?—3.ª Hem plauria sostenir carteg amb una senyoreta catalana resident fora de Catalunya. Si a algú li interessa aquesta proposició, li agrairé m'ho assabenti en aquesta secció, remetent-me a l'ensem la seva adreça.—4.ª Podrien indicar-me un llibre català que parlés de la història de Sant Ce'oni i indicar-me al mateix temps lloc de venda, autor i preu?
- 344.—*Lluís G. Bover*, de Sellent de Montanissell (Lleida), en nom de la «Biblioteca Catalana d'Autors Novells», desitjaria conèixer l'adreça de les senyorettes Maria Lluïsa Asquerino, Maria del Carme Nicolau, Maria Teresa Vernet i Maria Roig Verdager.
- 345.—*P. Nolasc Samsó* voldria saber la lletra de «O sole mio». Hi ha algú que la envii?
- 346.—*Guet-hu* diu: Algú podria proporcionar-me el llibre titulat «La Ben Plantada»; indicar-me el preu a què desitja vendre'l o del contrari dir-me la llibreria on puc adquirir-lo?
- 347.—*Àngel Arch* pregunta: Algun llegidor de JOVENTUT CATALANA sabria donar-me l'adreça d'En Clovis Rimeric, l'escriptor d'«En Patufet»?
- 348.—*Un ferm català* diu: Podria indicar-se'm l'adreça de la col·laboradora de la nostra revista JOVENTUT CATALANA Na Maria Lluïsa Asquerino?
- 349.—*Jordi de Poblet* diu: Voldria fer-me la mercè algun lector o lectora de JOVENTUT CATALANA de dir-me si el fet del Rei primer del Principat de Catalunya Jofre el Pilós sobre les barres de sang és històric o llegendari?—També voldria saber l'adreça d'En Francesc Macià i trametre-me-la al carrer de Vilafranca, 43, Sant Sadurn de Noia.—Voldria algun lector o lectora trametre'm la lletra dels Goigs de Sant Jordi fets per En Artur Masriera?—Voldria saber quina és la millor gramàtica catalana escrita en català.
- 350.—*Josep Riera* prega al simpàtic llegidor que sàpiga la manera d'estudiar la carrera d'advocat en el propi domicili, amb el propi esforç i sens altre mestre que els llibres, es serveixi donar instruccions per mitjà de la present revista o bé indicar-li el seu domicili per la present secció, que tindria molt gust en passar a visitar-lo i saludar-lo personalment.
- 351.—*Edmon d'Esc* diu: Podria algú indicar-me si hi ha cap llibre que tracti sobre la fundició i fabricació de gomes «macises», i on el podria adquirir?
- 352.—*Jaume Ferrer* desitjaria tenir relació amb corporació o particular, a l'objecte d'aprendre l'esperanto. Quan no, si algun dels llegidors té a bé, pot indicar-me l'adreça de quiscuna agrupació esperantista. A l'objecte d'abrenjar temps estimaria que la resposta la fessin directament al desè Regiment d'Artilleria, segona bateria, Huesca.
- 353.—*Nuri de la Costa* pregunta: Voldria saber de tallar-me la roba. Poden indicar-me si hi ha algun llibre on en pogués aprendre sense necessitat d'anar a cap acadèmia, ja que no tinc temps? També agrairia que m'indiquessin un llibre dels que fan servir a les escoles, on hi haguessin felicitacions en català pels dies dels Sants, etc.
- 354.—*Una poncella catalana* desitjaria saber la lletra de la sardana «La mare», que recorda comença així: Era una mare gelosa,—com totes les mares són,—tenia un fillet, la cosa—més dolça i carinyosa, etc.
- 355.—*Una Maria Barcelonina* desitjaria saber quins són els senyors que redacten els editorials de «La Publicitat». Hi hauria algun amable lector o lectora de JOVENTUT CATALANA que pogués complaure-la?
- 356.—*V. V. Fonts* pregunta: Podria indicar-me algú si existeix cap guia d'excursionista detallant fonts, indrets, distància i mitjans de comunicació per fer-ne amb un dia acompanyat de mainada? Cas de no existir, si hi ha fonts properes en el trajecte de les poblacions de Granollers a Hostalrich.
- 357.—*Francis Kett* desitjaria, si és que pot ésser, que algun llegidor o llegidora li respongués a les següents preguntes: Ballant la sardana, quan els curts tiren a senassos i toca fer les dues tirades de punts separades, en quin cas es fa un tres, s'han d'alçar els braços en marcar aquests últims punts? I quan en els llargs es fa una repartició, en la qual hi han dosos, s'han de baixar?
- 358.—*P. M. A.* (Diputació, 71, primer B), proposa sostenir correspondència amb senyoreta per a perfeccionar el català.
- 359.—El mateix *P. M. A.* pregunta: Sabria dir-me algun llegidor o llegidora d'aquesta revista quina fou la primera obra de N'Àngel Guimerà?
- 360.—*Floreta blava* interessa si algun amable llegidor o llegidora li podria dir si la sardana que segueix a la de rams s'ha de ballar amb el mateix jove que ha regalat el ram?
- 361.—M'agradaria molt saber en quin país era la Capadócia, terra natal del gloriós Sant Jordi. Hi hauria algú tan amable que m'ho digués?—*Floreta Blava*.
- 362.—*Joan Mas* pregunta a *Rosa Maria* on li pot dirigir la música de sa sardana que té per títol «La llum de l'amor» que ja està musicalitzada per a cant i piano i dintre pocs dies estarà instrumentada per a cobla. Desitjaria conèixer la seva adreça per preguntar-li alguns petits detalls sense importància. La meua és Sant Quirze, 27, Terrassa.
- 363.—*Jaume Capsó* diu: Algun llegidor podria donar-

me raó de la composició coral per a veus d'homens «El toc d'oració», o al menys indicar-me qui n'és l'autor?

- 364.—Una ferventa catalana prega a tots els que li puguin contestar a n'aquesta pregunta li facin la mercè de fer-ho detallant tan com puguin ja que li interessa molt poguer-ho demostrar ben clarament: La paraula «andén» o sigui «l'andén d'una estació per quin mot es tradueix al català? Mercès a tots.
- 365.—Ems solliciten padrina de guerra els soldats Maurici Gastó i Pere Codina, sanitaris de l'Hospital Alfons XIII, i Antoni Camallonga, d'Aviació Militar de Tahuima.
- 366.—*Guet-hu* demana si algun amable llegidor o llegidora podria deixar-li llegir o bé vendre-li els llibres primers de la «Biblioteca Patufet» que a continuació exposa: «Per a cors joves», Enric de Fuentes; «Senyor ruc, mestre d'estudi», Pompeu Crebuet; «Veusaquí que una vegada...», Josep Morató.—També demana: voldrieu dir-me si l'expressió «bolet» en el significat de «bufetada» és un mot lleig i groller com em varen dir?—I quin està més ben emprat, veritablement o vertaderament? Per què s'escriu mantes en lloc de moltes? — Podria algú fer-me una petita biografia respecte la simpàtica Pilar Alonso?
- 367.—Un mestre tiles diu: Entenc que seria de força profit que entre els passatems que es publiquen a JOVENTUT CATALANA s'inserissin problemes d'escaics que no portarien cap enrenou a la revista, i a l'ensems es dividís el premi entre els endevinaires dels trenca-caps i el d'un número determinat de dits problemes, que podrien ésser els inserits durant un mes.
- 368.—*Baró de Galvani*, català «renaixentista», molt aficionat a la literatura i col·laborador des d'anys en-

rera de diferents setmanaris i revistes catalanes, pregunta si hi ha entre les nostres simpàtiques lectores alguna que sia també aficionada i ami a les coses de Catalunya, que li pugui proporcionar temes pel seu descabdellament literari, novelesc seriós o crític, així com també idear-lo en costums femenines, etc. En cas afirmatiu la senyoreta interessada pot respondre per mitjà d'aquesta revista, donant nom i adreça, una vegada fet això ja rebrà notícies directament del demandant.

- 369.—*Tres catalans* desitjarien sostenir correspondència amb tres damiselles, a poguer ésser amigues. Les cartes amb l'adreça: Isidre Sarqueda, Gelabert del Coscoll, 7, Barcelona.
- 370.—*J. Molins* desitjaria saber el domicili dels dos actors del nostre teatre Enric Giménez i Josep Santpere. Hi haurà algun llegidor que les hi pugui enviar?
- 371.—*J. Pascual Coll* demana a JOVENTUT CATALANA si als subscriptors d'aquesta revista els hi passen el dit setmanari a llur domicili.—De quina malaltia morí N'Angel Guimerà?—A quina llibreria puc trobar un diccionari enciclopèdic en català, i preu? Abreviant, contestem a la primera, dient-li que si és d'aquesta ciutat, si. Fora, per correu.
- 372.—*Eduard Padrós* diu: Es troba a Catalunya algun llibre editat en català, que ensenyi de «chauffeurs»?
- 373.—*Fausti Monrós* voldria sostenir correspondència amb damisella catalana per a perfeccionar el català.
- 374.—*Dionís Pareta* pregunta: Podria algú indicar-me on podria trobar la novella «Lo senyor Lluch», d'En Francesc de P. Capella, que va publicar en fullotó el setmanari «La Renaixensa»?
- 375.—*Puntejant* voldria saber la lletra de les sardanes «Cap a la posta» i «La mare cantora», dels mestres Serra i Bou, respectivament.

RESPOSTES

- 157.—Contestant a la pregunta 166 feta per *Maria Rosa*, dec comunicar-li que em plauria moltíssim sostenir correspondència amb ella per tal de perfeccionar l'ortografia catalana. La meva adreça és: Tomàs Blanchart, Carrer Malcuinat, 1, quart pis, Ciutat.
- 158.—*Jordi Segon*, desitjant sostenir correspondència per tal de perfeccionar l'ortografia catalana, trameta a *Maria Rosa* la seva adreça: Villarroel, 20, tercer, primera.
- 159.—*Enric Pamias*, trameta la seva adreça a la senyoreta *Maria Rosa*, que en la pregunta 166 proposava sostenir correspondència amb jove barceloní. La meva adreça és: Muntaner, 91, segon, primera.
- 160.—Resposta a la senyoreta *Maria Rosa*: *J. Espinosa* amb gust accepta la seva ofrena. La meva adreça: Saló de Sant Joan, 119, segon, tercera.
- 161.—*Ricard Escoda*, Gelabert del Coscoll, 7, Les Corts (Barcelona); *Joan Font*, Telègraf, 22, Guinardó, Barcelona; *Joan Rosell*, Valldonzella, 14; *Anicet Salvans*, Templaris, 14, primer, segona, i *Francesc Miró*, Via Laietana, 40, entl., segona, acceptarien la correspondència que ofereix la senyoreta *Maria Rosa*.
- 162.—*Faber* i *X* contesten a la pregunta 167 que *Keti* feia, dient-li que l'adreça d'En Francesc Plattko, porter del F. C. Barcelona, és Casanova, 21, primer.
- 163.—*N. N.* envia la resposta a la pregunta 168, que fa *Mary*, damisella graciensa, l'adreça d'En Manuel Cros, és València, 103, segon.
- 164.—*Anicet Salvans* es dol de la resposta 115 que el senyor Salvador Capella dona al senyor Jaumeiciu, on hi ha una barreja desconcertant de paraules, i fins ho crec una arbitrarietat el juí «descabdellat» amb què es qualifica la pregunta de referència.

No sé, senyor Capella, la relació que pugui tenir l'estètica als apunts a una llibreta, que hom faci, dels punts d'una sardana; ni m'explico el mal que pugui fer a la nostra dansa aquell que això fa, car solament demostra volguer-la treure amb justesa i precisió.

És que vostè considera l'encís, que és una cosa de sentiment i per tant purament moral, lligat a la comptabilitat o sigui una qüestió de mesura i de ben determinat caràcter material?

No havia sentit a dir mai que una dansa hagués d'ésser considerada com un problema de càlcul matemàtic, i crec que precisament això es la cosa que resta una interpretació plàstica a la sardana i fins de vegades desbarata la part rítmica.

És un dolorós contrast el volguer que la sardana sigui ben nostra i que a molts éls sàpiga greu que tothom les pugui treure!

Jo sóc sardanista de cor i d'esperit, i jamai m'oposaré a un projecte que faciliti comptar amb exactitud i repartir amb precisió, i a més diré: que seria una gran cosa, per a la evolució de la sardana a la perfecció de la dansa, el que en desaparegués la comptabilitat.

- 165.—*La Penya Desesperats* contesta a *G. d'E. Omer*, 171, donant l'adreça de la gentil artista de la pantalla Patsy Ruth Miller: 1882, N. Wilton Place, Hollywood (Califòrnia).

- 166.—*Jordi de Rocamora* contesta a la pregunta 173, d'*Una llegidora*: Segons l'edat de vostè; si els anys són menys de divuit, pot fer-se el vestit curt, i si són més llavors pot fer-se'l d'una manera escaienta, quelcom llarg, doncs crec jo que una noia ha d'anar vestida en proporció a la seva edat.

A la pregunta 176 el mateix contesta a *J. E.*, qui

- pregunta en quina església es venera Santa Engràcia: En l'església de l'Hospital de Santa Creu és venerada dita Santa en un altar de la nau lateral dreta a l'entrar al temple, quina imatge està en el primer altar de la abans dita nau.
- 167.—*Vall de Burc* diu a *Una llegidora*: El pudor i la estètica aconsellen fer-se el vestit a mig pam del turmell, puix s'estalviarà mitges i no semblarà una model ni una senyora d'aquestes que han substituït el seu cervell pel de la modista.
- 168.—*Anicet Salvans* contesta a la pregunta 173 que fa *Una llegidora*: Veient el bon humorisme de vostè i suposant que la estètica és una de les seves rellevants qualitats, li aconsello busqui sempre la manera de fer relluir cada una d'elles, i per tant li recomano que s'adapti a les creacions de la darrera moda.
- 169.—*Jacint Amat Vendrell* respon a la pregunta 175 que féu *Abel Sabadellés*: El segell que diu que posseeix de la República Francesa amb lletres negres a sobre que diuen «Grand Liban», és de la colònia francesa d'aquest mateix nom, segons porta l'àlbum «Ivert et Tellier», pàgina 423.
- 170.—*Josep Maria Villalon* contesta a la pregunta 175, de *Abel Sabadellés*: Gran Líban. Petit estat autònom de l'Assia anterior, coster al Mediterrani i situat en la part de Síria sotmesa al manament francès. Extensió: 13.000 quilòmetres quadrats; població: 400.000 habitants. Capital és Beirut; la qual ciutat té 185.000 habitants. Port bastant mitjà; principal dipòsit del comerç de Síria.
- 171.—*X* respon a la pregunta 177 de *Perè V. Roca*: Pot dirigir-se a la «Revista de Educació Familiar», Plaça de la Villa, 1, Madrid, i que demani un prospecte amb el qual veurà les condicions que són molt avantatjoses.
- 172.—*En R. Violan i Simorra* contesta a la pregunta 178 que fa *H. H.*: L'adreça del folk-lorista Enric Vigo, és: Senterada, Província de Lleida, per Tremp.
- 173.—*En Manel Gombau* contesta a la pregunta 179 que fa *Una muntanyesa bruna*: 1.ª L'excursió que jo li adreço és per quatre dies sortint de Barcelona per l'estació del Nord amb el tren de les sis del matí fins a Sant Joan de les Abadeses. D'aquí a Camprodon es pot fer-ho amb auto. De Camprodon a Coll d'Arés, Santa Margarida, Pla Espinós, i Prats de Molló. (Aquí es pot sopar i dormir). Sortida a les quatre del matí. Prats de Molló, Font de la Perdiu, La Roqueta, Font de Donafrà, Mates Rojes, Coll del Cavall mort, Coll de Jou, Castell i Sant Martí del Canigó (sopar i dormir). Sortida a les cinc del matí. Sant Martí del Canigó, Pic de tres esteles, Mantet, Portella de Mantet i Refugi d'Ull de Ter (sopar i dormir). Sortida a les quatre del matí. Refugi d'Ull de Ter, Coll de la Marrana, Puig de Bastiments, Fonts del Fresser, Coma de Vaca, Gorges del Fresser, Molí de Querolps i Ribes. D'aquí a Ripoll i Barcelona amb tren, arribant a les 20'30. (Pressupost: unes 40 pessetes).
- Tercera pregunta que fa *Una muntanyesa bruna*: La paraula «metàfora» té el mateix sentit que la paraula espanyola «retòrica»: les dues volen dir art d'escriure i parlar bé.
- 174.—*A Na M. Tosca*, de la pregunta 181, li contesta que El Foment de la Sardana de Barcelona, des del vinent dissabte, dia 2 de maig, tornarà a reprendre les seves classes d'ensenyament de sardanes (és gratuït), al seu estatge social, tots els dissabtes, de set a nou de la vetlla, carrer del Pi, número 11.
- 175.—*Nol de fora* contesta les preguntes 179 d'*Una muntanyesa bruna*: Per anar a Sant Martí del Canigó, l'itinerari més curt i còmode és anar a Villefranche, per Puigcerdà i Bourg-Madame o des de Perpinyà. A Villefranche hi ha servei d'autos per anar al Vernet (5 quilòmetres), i d'allí en una hora, a peu, es pot pujar a Sant Martí.
- 176.—*Vall de Burs* contesta a *Una muntanyesa bruna*, pregunta 179: *Metàfora*, si la memòria no m'és infidel, és substituir una paraula per una explicació o una propietat; exemple: és metàfora dir la ciutat dels Comtes en lloc de Barcelona.
- 177.—*Fra Joan Des-Preiat* contesta a *Una muntanyesa bruna*, pregunta 179: que el camí més curt per fer una excursió a Sant Martí del Canigó, és anar a Vernet-les-Bains i d'allí a 5 quilòmetres, es troba a una altitud de 1.055 metres les grandioses runes de l'antiquíssima abadia fundada pel Comte Jifre i restaurada recentment pel bisbe de Perpinyà, Monsenyor Carsalade du Pont. Per anar a Vernet-les-Bains, l'itinerari és Barcelona-Cerbere-Perpignan, aquí es canvia de tren fins a Vilafranca du Conflent i d'aquí amb autos-òmnibus amb mitja hora escassa s'arriba al Vernet. També es pot anar per Ripoll-Puigcerdà-Bourg-Madame-Villefranche.—A la mateixa li diu que «metàfora» vol dir expressió d'una cosa en sentit figurat, en virtut d'una comparació tàcita, per exemple: «les perles de la rosada», «des estrelles dels teus ulls», etc.—Respecte a l'himne francès «La marseillaise», si aquesta «muntanyesa» ho desitja, tindrà el gust d'enviar-li si per mitjà de JOVENTUT CATALANA em dona la seva adreça i em diu si el vol en català o francès.
- 178.—*J. Hoan, Verge Regina, Mercè Santalleva, Pere Masdeu i Marian Guiot*, han tramés per a *Guilhermina Pons*, la lletra de «El filador d'or», de Mossèn Cinto, que es va publicar en el número passat.
- 179.—*J. Hoan*, contestant a la pregunta número 180, de *Guilhermina Pons*, li diu que Guillem d'Oloró és el pseudònim d'En Josep Broquetas, col·laborador també de JOVENTUT CATALANA.
- 180.—*X* contesta a la pregunta 180 que fa *Guilhermina Pons*: L'adreça de l'actriu de la pantalla Leda Gis és la següent: Lombardo Film, Nàpols, Itàlia.
- 181.—*G. G.*, soci 10.630 del Centre de Dependents de Barcelona; *P. Morera*, Diputació, 71; *Joan Sendra Siscart*, Cervantes, 2, primer, Pla de Cabra (Tarragona); *J. P.*, Santa Eulàlia, 55, Hospitalet; *J. Noguera*, Ronda de Sant Pere, 40, farinàcia; *Josep Guasch Homedes*, Gil de Federich, 6, pral., Tortosa; *Josep Comas Gall*, Arnús, 46, Badalona; *E. Abril*, Rector, 9, Badalona; *Ricard Cifuentes*, Sant Josep de Calasanz, 5, Sen d'Urgell; *Josep Riera Agustí*, Colomer, 99, Sabadell; *Antoni Pons*, Tetuan, 38, pis, Mataró, accepten sostenir la correspondència que *Una poncellina d'Arenys* brindava en la pregunta 183.
- 182.—*C. M. i P.* respon a la pregunta 185 de *Rosella Catalana*: El F. C. Barcelona admet senyoretetes sòcies. La quota és de quinze pessetes per trimestre. Deu pagar-se per trimestres adelantats i deu pessetes d'entrada. Les hores d'oficina són de deu a una i de quatre a nou, estant situades a la Plaça del Teatre, 3, tercer. Les insígnies les ven el mateix Club al preu de 1'50 pessetes.
- 183.—*Jack* li diu: El F. C. Barcelona admet sòcies. La quota és de 12 pessetes trimestrals a pagar cada tres mesos. Les oficines del Club són obertes de deu a una matí i de quatre a nou n't. Les ensenyetes les despatxen a les mateixes oficines.
- 184.—*Ferber* li diu: El F. C. Barcelona admet senyoretetes sòcies, essent la quota ordinària de 15 pessetes cada trimestre, mes 10 pessetes de drets d'entrada. Les insígnies les venen el Club al preu d'una pesseta, essent les hores d'oficina de nou a una i de tres a set. El local és a la plaça del Teatre, 2. Si desitja més detalls *Ferber* s'ofereix a contestar-los, oferint sos modestos coneixements en aquest afer.

IGRATUITAMENT!

PODEU OBTENIR ALGUNS D'AQUESTS OBGETES, PROCURANT CERCAR, ENTRE LES VOSTRES AMISTATS, UNES QUANTES SUBSCRIPCIONS A LA VOSTRA REVISTA

JOVENTUT CATALANA

HO OBTINDREU, JA QUE LA TASCA NO ES GENS DIFICIL, I PERQUE TAMBE ES SABUT QUE

JOVENTUT CATALANA

ES LA REVISTA QUE CONEIX TOTHOM I LA QUE MANCAVA A CATALUNYA

Una màquina d'afaitar de l'acreditada marca «Gillette», estoig pitillera, al que trameți CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

Un estoig manicura, de l'acreditada casa «Raspallera Moderna», Pi, 2, Barcelona, al que trameți CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

Dos volums de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameți la seva subscripció per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 18 pessetes.

Un volum de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameți la seva subscripció per mig any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 9 pessetes.

IMPORTANT

Trametem aquests regals solament al rebre el nombre de subscripcions corresponents, amb les dades ben clares de cada subscriptor i llur import TOTAL, que correspon a raó de 18 pessetes anyals o bé 9 pessetes semestre.

Les trameses en metàllic, que poden fer-se per gir postal o xec bancari, com també tota la correspondència, deuen anar adreçades a

JOVENTUT CATALANA
Villarroel, 12 i 14—BARCELONA

—Bo! I per què això?

—Veies! Perquè la senyoreta Isabel no es decideix a casar-se amb el fill del notari Fremin.

—No l'estima—declarà la Marieta—, i una no deu pas casar-se sense amor. Aquesta és la meva opinió.

—Evidentment, pillastrota... Al menys deuen fer-ho així les persones com nosaltres dos, de poca importància... Però els altres, els de l'alta societat, de la burgesia, de la noblesa o del gran comerç, se'n riuen ben sovint de l'amor, des del moment que el casament els hi reporta un bon pilot de quartos... I fins suposo que el senyor Desormes preferiria casar la seva filla amb un minyó ric prescindint de tot el demés. Manoi! Si la senyoreta pogués trobar a la vegada amor i quartos!

—Ui! Això no es troba pas a cada pas! És qüestió de sort!

—Em desitjo aquesta sort, doncs!—féu En Baptista.

—No serà pas el meu dot el que t'enriqueirà, el meu Baptista. Jo porto únicament com tota fortuna al nostre casori el meu cor i la meva borsa buida.

—Qui sap, Mare de Déu!... Però tornant al senyor, et dic altra vegada que em sembla que exagera. Perquè fins suposant el pitjor, que estigui amenassat per la ruïna, està ben segur de poguer sortir d'angúnies.

—De quina manera?—preguntà la Marieta.

—De quina manera, tontota? No és per ventura l'amic íntim d'En Dubois, del famós Carles Dubois, de Marsella, de qui jo en sóc el fillol? Ja ho crec! No tindria que fer més que dir una paraula o escriure-li un telegrama, perquè En Dubois vingués al seu socors... I si no ho fa, si s'oblida de fer-ho per delicadesa, amor propi o altre raó, jo me'n cuidaré, llampus! jo me'n cuidaré!... I el dèficit serà cobert i els negocis del senyor aniran com una seda, potser millor que abans, diastre! I després la senyoreta Isabel podrà casar-se al seu gust, amb el qui ella vulgui, que el seu dot s'haurà salvat!...

—Déu t'escolti!—exclamà la Marieta—. Doncs després d'això també nosaltres podrem casar-nos sens remordiments!

—Deixa a la Isabel tranquil·la! Em penso que no és pas d'ella de qui vas a parlar-me!

—No, ca! Vatúia! És tracta de mi mateix, de la meva humil persona, llampus!

—Tu vols casar-te? Tu, Baptista?

—Jo, precisament, no senyor... És la Marieta que ho vol... La Marieta, la cambrera de la senyoreta... que... Aquest matí m'ha d't: «Baptista, això no pot durar. És precís que s'acabi. De manera que decideix; jo estic decidida a comparèixer davant del senyor rector tan aviat com sigui possible.» Llavors jo li he respost: «Està bé, però abans és precís que tingui dues paraules amb el senyor, perquè si al senyor no li ve bé, no hi ha res del dit.»

—Però és que el meu consentiment no t'és pas necessari—féu somrient En Desormes—. Amb el dels teus pares n'hi ha de sobres...

—Jo no em casaré mai sense el seu permís. Li juro per la bona Mare de la Guarda, llampus!

—Però si et cases deixaràs el meu servei i abandonaràs la casa!

—De cap manera això! He declarat formalment a n'aquesta trapacera de la Marieta que jo no em mouria del costat de vostè i sap què m'ha contestat aquesta noia?

—No ho sé pas.

—Doncs m'ha dit: «Jo tampoc vull deixar a la senyoreta Isabel! I fins si arribés el cas de que es casés amb l'hereu Fremin, doncs tu i jo, Baptista, viuríem separats durant la setmana, per a retrobar-nos els diumenges a qualsevol lloc, encara que sigués al *cine*...»

—Sóu dos bons servents, vosaltres—féu amb emoció En Desormes—. Ja no en corren gaires avui d'aquesta mena!...

—De manera, senyor, que vostè autoritza el meu casament?

—L'aprovo absolutament i vull fer-me càrrec de tots els gastos de la boda.

L'armador obrí un dels calaixos del seu escriptori i engegà un bitllet de banc que allargà a En Baptista.

—Mil francs!—exclamà el criat—. Mil francs, diastre!

6.—El casament d'Isabel.

Vet aquí que ja som rics la Marieta i jo! Ai senyor, senyor, que jo no trobo paraules per a remercier-vos-ho! Mil francs! Llampus! Mai he tingut tants diners junts a la butxaca!... Però ara que hi penso, senyor, en aquest moment potser és una mica massa... Amb cincents potser n'hi hauria prou i de sobres...

—No em ve pas de mil francs més o menys... Guarda't el bitllet, minyó—féu En Desormes—. Davant la catàstrofe que amenassa engolir-me, què són per mi mil francs més o menys?... Una palla en el paller... Una gota d'aigua al mar...

En Desormes s'expressava amb un accent tal de defalliment que En Baptista reprimí tot seguit la seva alegria.

—Bah!—insinuà—. Per què desesperar-se per endavant? Encara no hi ha res cert... Mai se sap res segur amb això dels vaixells... Se'ls creu perduts al milló, i de sobte es veuen com taps de suro a or d'aigua!...

—Ca!—sospirà l'armador—. Aquesta vegada fa massa temps que no en tinc noves... Demés des de fa unes setmanes, la sort se'm gira d'esquena... Res em surt a dretes... Al menys si hagués pogut casar convenientment a la noia abans d'enfonsar-me!... Però no ha pogut ésser... La Isabel no ho ha volgut. I ha inventat una pila d'excuses per a guanyar temps... I aquest temps perdut serà la causa de la seva pèrdua, car el seu dot, comfós amb els meus cabals, va a risc d'ésser engolít... I sense dot, podrà casar-se? No m'atreveixo pas a esperar-ho!...

—La senyoreta Isabel—declarà En Baptista amb convenciment—és prou bella i instruïda per a poguer casar-se sense dot... Enquant als Fremin...

Com no finí el seu pensament, En Desormes insistí:

—I bé! Què vols dir?

—Vull dir que si no mantinguessin la seva demanda, el vell notari i el seu fill demostrarien que no han cercat la vostra aliança més que per amor als quartos, el que seria una cosa ben mesquina, diastre! I en aquest cas, vostè no hauria pas de tenir-ne cap sentiment, al contrari! Que la gentussa que només pensa amb els diners, pel corrent no tenen pas cor.

L'argument era sense rèplica. L'armador no insistí i tornà a abstraure's amb l'examen del seu còrreu.

En Baptista s'apressà a anar a l'encontre de la Marieta, que l'esperava a la cuina.

Era una noia decidida, morena, de vint anys tot el més, d'ulls de mirar atrevit, llavis riallers, d'aspecte ple de franquesa i d'un esperit viu i bullidor com l'escuma del xampany.

—I bé?—demandà a n'En Baptista així que el veié—. I aquest permís?

—Ja el tenim, trapacera!—féu el minyó—. I que podrem fer una festassa, doncs el senyor m'ha regalat mil francs per a pagar-ne les despeses!

—Mil francs!—exclamà la minyoneta obrint els ulls amb astorament—. Veritablement el senyor és força bo i generós!

—Més del que et penses, diastre! Car els seus negocis estan molt enredats, en aquests moments... L'amenassa una grossa catàstrofe! Llamp de rellamp! Això marxa molt malament!

—En tal cas—féu amb convenciment la Marieta—, no li haves d'haver acceptat aquests quartos!

—Ja se m'ha acudit això, però el senyor m'ha dit: «No em ve pas de mil francs més o menys... Guarda-te'ls, minyó...»

—Q an ell ho ha dit...

—I després que he reflexionat...

—Has reflexionat? Quina extranyesa, Baptista!

—Si! I no és pas cosa que t'hagi d'extranyar, menuda, que jo sóc capàs de reflexionar tan bé com tu i potser amb més justesa i raó!

—Està bé. Deixe-m'ho córrer, Baptista. Per de promte tu coneixes millor que ningú la situació del senyor i el seu caràcter.

—Això mateix! He reflexionat, doncs, i n'he tret la conclusió de que el senyor exagerava sens dubte la importància dels esdeveniments, ja que des de fa una quinzena de dies el seu humor el predisposa a prendre les coses malament i a veure-ho tot negre.

◉ TRENCA CAPS ◉

En el present número inserim el cupó núm. 4 corresponent al corrent mes. El que endevini els trencacaps dels tres números anteriors, els d'avui i els de la vinent setmana, rebrà com a recompensa el premi de VINT-I-CINC pessetes. Si són dos o més els encertadors, repartirem per parts iguals aquella quantitat.

XARADA

—Vols fer la mercè, Teodora,
de dir-me ara, totseguit,
quant és l'import d'una arroba
de *total*, ben rebonic?
—Sis ralets, bona minyona.
—Caram, el trobo massa *u*.
—Doncs el preu que et faig a tu
no el faig a cap més persona.
I t'haig de dir, encara mé,
que aquest cop és molt *segon*,
com també saps que el meu Ramon
el deixa sumament *tres*.
—Aquest últim avantatge
em sembla que no et valdrà,
car si el toco, em queda la mà
més bruta que un Sant Llätzer (?).

GEROGLÍFICS

500

Beguda usual

Vocal Consonant

500

Nota musical Consonant

Negació 5 Consonant

Nota musical

ACRÒSTIC

	J
	O
	V
Noms d'home	E
	N
	T
	U
	T
	C
	A
	T
Noms de dona	A
	L
	A
	N
	A
	L
	A
	M
	I
	L
	L
Noms de pobles de Catalunya	O
	R
	R
	E
	V
	I
	S
	T
	A

CUPÓ NUM. 4

CORRESPONENT AL MES DE JULIOL

Nom

Adreça

Població

—Hem rebut el bonic llibret que la Editorial Argent ha editat en el primer aniversari de la mort del plorat Mestre Guimerà.

Va avalorat amb articlets de coneguts prosistes catalans i algunes de les poesies formoses del Mestre.

En ven al preu de cinquanta cèntims en tots els quioscos i la seva pulcra presentació fa preveure un èxit per als seus editors.

—Copiem de la revista «Lecturas», pàgina 491 del número corresponent al prop passat maig: «Hacia el promedio de estas tardes diáfnas, los alrededores de Madrid cobran una insólita y bondadosa belleza; Pompeyo Gener, hombre barbudo, bosco y catalán, fué cruel no comprendiendo hermosura que, precisamente por lo modosita y humilde, merece mayor piedad.» L'autor d'això és En E. Ramirez Angel.

—Alguns dels nostres llegidors ja ens han portat les col·leccions completes de la primera època de JOVENTUT CATALANA per a la encuadernació. Advertim a tothom que, desseguida que en tinguem un número respectable, farem l'encuadernació i fixarem el preu més limitat que poguem.

—La Direcció del Grup Excursionista «Joventut Catalana» assabenta als lectors d'aquesta Revista que simpatisin i desitgin conèixer detalls referents a la constitució de l'esmentada novella Entitat, es dirigeixin al seu estatge social, carrer de Rocafort, 33, tots els dijous de set a dos quarts de nou, i els dimecres i divendres de nou a deu del vespre.

—*Consultori ortogràfic.*—Havent rebut la Direcció de JOVENTUT CATALANA algunes lletres de diversos lectors preguntant que la nostra revista destini una secció especial a consultori sobre ortografia catalana i estant disposada sempre la Direcció a satisfer els bons desitjos dels seus estimats lectors, ha acordat reservar, des de la propera setmana, un espai de la Revista per respondre i corregir segons les normes de l'I. d'E. C. les preguntes o consultes que sobre paraules catalanes, d'escriptura dubtosa, facin els nostres lectors; advertint que, a fi d'aprofitar l'espai i poder contestar el nombre més gran de preguntes, publicarem solament la resposta estrictament necessària, amb el nom o pseudònim del consultant, sense comentaris de cap mena, amb tot el qual creiem n'hi haurà prou perquè els nostres lectors sàpiguen en la fàcil en que fou feta la pregunta.

CORRESPONDENCIA

E. Pifani (Ciutat): No ens acaba d'agradar. — Josep Aranols Casas (Ciutat): Anirà la foto. Mercès pels elogis. — Eusebi Rodríguez (Ciutat): No va arribar a temps. Anirà. — J. de Lissac (Ciutat): El mateix. — Jaume Arau (Ciutat): Prenem nota de la seva adreça. — Jacint Mayà (Ciutat): Enviat l'exemplar que demana. — M. P. (Ciutat): N'anirà un. — Jovince! Barceloní (Ciutat): «Notes d'un avorrit» ens han avorrit del tot. — Pere Grau (Ciutat): No pot anar. Probi de fer coses més curtes. — Maria Mercè Devesa (Olot): Van arribar tard. — Quirze Estop (Sabadell): El mateix. Llàstima. — Joan Vila Pagès: El mateix. — Eduard Padrós (Ciutat): Serviu-se trametre la vostra adreça, i prenem nota

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA

de que volem encuadernar el volum primer, així com per a la subscripció, que ja passarem a cobrar a domicili. Dels treballs publicats n'és responsable l'autor, però tenim el costum de no publicar res que pugui ésser castigat. — D. Sanchez (Ciutat): Repassen la correspondència anterior. — R. Sanchez Grau (Reus): Conforme tot. El dibuix del vostre amic, no. — Dionís Parera (Vilafranca): Les guardem. Potser ens serviran. — Abel Sabadellés (Sabadell): Tenim els números, que pot fer passar a recollir, contra entrega de 5'70 pessetes, doncs el corresponsal a què es refereix no sabem qui és. La foto no ens serveix. — Francesc Tosquellas (Girona): Va arribar tard. — P. Sala Flotats (Terrassa): Els originals que no es publiquen són estripats. Perdoneu, doncs, que per aquest motiu no poguem retornar-vos-el. — Anton Busquets Punset (Calders): No en sabem res. Podeu enviar-nos-ho novament i veurem de complaure-us. Mercès del recordatori. — Fr. Agustí Maria Costa (Illa Margarida-Venezuela): Rebudes 7 pessetes per pagament de subscripció fins a fi d'octubre vinent. Mercès. — M. Badia (Saragosa): Anotat el canvi. — E. Pelejà (Falset): En prenem nota. — Joan Margarit Serradell (Ciutat): Massa tard. — Abel Sabadellés (Sabadell): Igual. — Josep Buxó (Olost de Llusanés): Enviats els números que reclama. — Joan B. Turull (Ciutat): «Nocturna» no. — Emili Crehuet (Terrassa): Anotada la subscripció, que tenni pagada fins a mig octubre. Mercès. Les fotos aniran.

Originals rebuts

«El meu amor», de Joan Malart.
«Moment feliç», de Júlia Andreu.
«Vi novença», de Lluçà del Val.
«L'alegria i la tristors», d'Eugeni Llopis.
«Pobres ocellets», de Gonçal Formiguera Hernández.
«A l'etimada» i «El pagès», de J. Molins.
«L'auba. El dia. La nit», «Idilli» i «La cançó de les mares», de Jaume Casablanques Mateu.
«El teu esguard», de Marian Altimiras.
«A ma terra», de P. Modest.
«Matinal» i «Que trista serà l'hora», de J. Font C.
«Enyorament», de Manuel Navales Fuentes.
«Enyors», de M. Badia Colomé.

Originals acceptats

«A Jesús Crucificat», de P. R.
«Cançó marinera», de J. Armengol M.
«Les hores dolces que no vénen», del mateix.
«Sospirs», de Francesc Tosquellas, molt escursat.
«A una sardanista», de Pepet Busca, amb petites modificacions.
«El pas de la Verge», de J. Sala.
«L'amor d'una mare», de Pere Vintó.
«Mon somni», de Bautista Clotet, retocat.
«Recordança», de M. H.
«Hivern», de Josep Cervelló.
«La dolça polonesa», de Ferran Casas Mercadé.
«Records», de Josep Cervelló.
«Jurament d'amor», de Joaquim Penina.

LLEGIU - PROPAGUEU - COMPREU
JOVENTUT CATALANA
LA REVISTA QUE MANCAVA A CATALUNYA

BANC URQUIJO CATALÀ

Capital: 25.000.000 ptes.

Pelayo, 42 :: BARCELONA

Agències a Girona, Mataró, Reus i Vilanova i Geltrú
Delegacions a Banyoles, La Bisbal, Palamós i Sitges

Magatzems a la Barceloneta (Barcelona)

Compra i venda de valors al contat. — Negociació de cupons. — Custòdia de valors. Comptes corrents. — Prèstecs amb garanties de valors. — Cartes de crèdit — Girs. Ordres de pagament. — Transferències. Servei de magatzematge de mercaderies, etc.

Agència a MATARÓ:

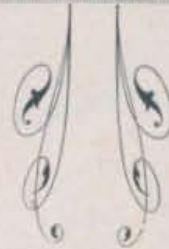
Corresponsal del BANC D'ESPANYA:

Carrer de Carles Padrós, núm. 6

Hores de despatx: De 9 a 1 i de 3 a 5
Dissabtes: De 9 a 1

FÀBRICA D'ANISSATS
LICORS I AIXAROPS

ANTONI GUALBA

SANTA TERESA, 30

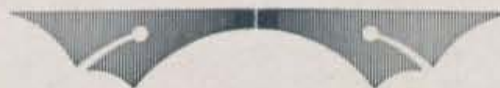
MATARÓ

Soler i Torra, Germans

Banquers

Barcelona : Madrid : San Sebastián

Compra - venda de valors : Negociació de cupons : Canvi de monedes i bitllets : Girs sobre l'estranger : Ordres de Borsa
Subscripcions a emprèstits : Comptes corrents : Dipòsits : Prèstecs sobre valors : Cambra acuirada : Caixes de lloguer

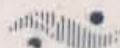
Representant a Mataró: *J. Fornells, Corredor de comerç*
Riera, 34 - Telèfon 236 - Hores de despatx: de 10 a 1 i de 4 a 7 1/2

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAV ROIG GINGI
— BARCELONA —

IMPREMTA GARROFÉ

BARCELONA

Treballs editorials
i comercials
de
tota mena

Villarroel, 12 i 14: Telèf. 3028 A.

